

Oppepper

Thuis of op je werk, een Oppepper maakt je sterk

“Geef mij die knickers,” snauwde het schoffie ruw tegen een klein kereltje op de hoek van de straat. “Vooruit, of ik geef je een pak rammel.” “Weet jij wel wie mijn vader is?” antwoordde het kereltje dapper.

“Wat kan mij dat schelen?” bitste het schoffie weer.

“Mijn vader is politie-inspecteur...en hij komt er net aan!”

Het schoffie werd bleek om de neus, draaide zich om en rende er vandoor alsof er een troep hongerige wolven in zijn benen wilden bijten. En zo is het ook met God. Het maakt nogal een verschil als je weet wie de vader is. En onze Vader heeft ook nog eens heel wat meer te vertellen dan de inspecteur van politie.

Op de borst van Jezus

“Geloof je in Jezus?” vroeg iemand aan de buurman.

“Ik geloof het wel!” antwoordde hij onzeker. Dat klinkt niet erg overtuigend.

Zijn antwoord, ofschoon eerlijk, toont een wereld van twijfel en aarzeling. Hoe kan die buurman zich vasthouden aan dat geloof als zijn leven onder vuur komt te liggen? Waar haalt hij de kracht vandaan als de grond onder zijn voeten lijkt open te scheuren? Uit zichzelf misschien? Dat is gedoemd te mislukken, want als een mens eerlijk naar zijn eigen vermogens kijkt zal hij snel moeten toegeven dat die zogenaamde eigen kracht niet toereikend is. Veel mensen sturen in het geheim dan ook wel eens een woordje omhoog naar God in het uur van hun nood en hopen dan maar op een godswonder. Het laat zien dat het godsbesef in ieder hart leeft, maar een sterk geloof zou je het niet mogen noemen.

Het sleutelwoord is ‘veiligheid’. Iemand die God kent zou zich veilig moeten voelen. Veilig, ondanks de storm.

Veilig, ondanks het duister en veilig ondanks het onrecht in de wereld.

Maar hoe bereiken we dat? Hoe kunnen wij ons veilig voelen in een vijandige, onpersoonlijke wereld?

Door te leunen op Jezus.

De discipel Johannes geeft ons het goede voorbeeld. Dat was iemand die zich veilig voelde bij Jezus. Die liet zijn hoofd op de borst van de Heer rusten tijdens het laatste avondmaal.

Dat is het geheim. Als wij ons tegen Jezus aandrukken en ons hoofd tegen zijn borst leggen leren we Jezus kennen. Dan horen we Zijn hart kloppen. We horen het zachte zuchten van zijn verlangen om de mens te redden van de pijn en het lijden en om hem weer naar huis te brengen, naar het huis van de Vader met vele woningen. Dan verandert ons geloof. Dan ervaren we het zelf. Jezus is echt. Nu hopen we niet langer, maar weten we het. Een andere discipel had dat geheim niet ontdekt. Dat was Judas. Die leunde niet op de borst van de Heer. Die zocht niet naar die warme gemeenschap. Die probeerde het geloof te gebruiken voor zijn eigen plannetjes en idealen. Hij wist wel wie Jezus was, maar toch kende hij Jezus niet. Niet echt.

Als wij ons tegen Jezus aanvlijen in de stilte van ons hart veranderen onze gebeden. Het worden vertrouwelijke, diepe conversaties met onze Schepper en we zien de dingen in een nieuw licht. Onze gebeden zijn niet langer onzekere verlangens die we, verpakt in mooie woorden, op goed geluk de lucht insturen, maar een uiting van vriendschap met God. Er stroomt een onbegrijpelijke vrede ons hart binnen en wij zijn veilig. Jezus heeft ons gehoord. Hij weet ervan. Alles zal goedkomen.

